

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.815 van 19 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die loco advocaat B. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Boroudjerd (Lorestan) en hebt u de Iraanse nationaliteit. Op 20 april 2003 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U beweerde M.D. (...) te heten en u staaft uw identiteit aan de hand van een kopie van een identiteitsboekje. U baseerde uw aanvraag op de problemen die u kende omdat u homoseksueel zou zijn. Op 14 april 2003 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Op 8 april 2004 werd door het Commissariaat-generaal beslist om u de hoedanigheid van vluchteling te weigeren omdat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd werd door tegenstrijdigheden en omdat ze niet overeenstemden met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. Op 3 maart 2005 nam de Vaste Beroepscommissie eveneens een weigeringsbeslissing. Deze beslissing werd genomen op basis van de bedrieglijkheid en ongeloofwaardigheid van de toen door u afgelegde verklaringen. Bij arrest van 21 december 2005 verwierp de Raad van State het door u ingediende beroep. Op 7 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in en verklaarde u plots H. K. (...) te heten, en dus niet M. D. (...). U zou in 2003 niet rechtstreeks vanuit Iran naar België gekomen zijn, maar zou Iran reeds in april 2000 per vliegtuig en met uw eigen paspoort met Duits visum verlaten hebben en u zou tot uw komst naar België in Duitsland hebben verbleven. U zou daar een asielaanvraag hebben ingediend, maar zou een negatief

antwoord hebben gekregen. In 2007 zou u vanuit België naar Duitsland gereisd zijn omdat u hier geen sociale steun meer kreeg. Uit uw vingerafdrukken is gebleken dat u een asielverleden had in België, waarna u door de Duitse autoriteiten teruggebracht werd naar België. Omdat u hier geen bestaansmiddelen heeft besloot u om opnieuw een asielaanvraag in te dienen. U haalde in het kader van uw tweede asielaanvraag aan bij een terugkeer naar Iran nog steeds problemen te zullen kennen omwille van de feiten die door u aangehaald werden in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze feiten zouden zich weliswaar niet in 2003, maar voor uw vertrek in 2000 hebben afgespeeld. Daarnaast verklaarde u dat u in Iran gezocht wordt door de ouders van uw voormalige partner. Zij zouden volgens de Lor-tradities wraak willen nemen omdat u hun familie ten schande hebt gebracht. Ter staving van uw verklaringen legde u een kopie van een identiteitsboekje en een afspraakbevestiging voor de afdeling hepatologie van het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen neer. Na het gehoor stuurde u nog uw origineel identiteitsboekje, een huwelijksakte en een begeleidende brief waarin u uitlegde waarom de naam van uw echtgenote op uw documenten verschilt van de naam die u vermeldde tijdens uw gehoor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers helemaal niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde M. D. (...) te heten, ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (eerste aanvraag DVZ, p.1 en 11) . In het kader van uw tweede aanvraag verklaarde u echter H. K. (...) te heten en weduenaar te zijn met twee kinderen (CGVS, p.12). Daarnaast haalde u aan dat u voor het indienen van uw eerste aanvraag in België ongeveer drie jaar in Duitsland had verbleven (CGVS, p. 5 en 6). Door het verzwijgen van uw ware identiteit, burgerlijke stand en uw verblijf in Duitsland bij uw eerste asielaanvraag blijkt dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op een risico op het lijden van ernstige schade. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uw uitleg terzake, nl. dat u niet teruggestuurd wilde worden naar Duitsland is onvoldoende ter verantwoording van deze misleiding (CGVS, p.1). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die u zou gekend hebben. De Vaste Beroepscommissie kwam later tot een gelijkaardige conclusie en stelde ook dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk hebt kunnen maken. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen of documenten aan die de weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen. U verklaarde wel dat de zedenpolitie u was komen zoeken en convocaties had achtergelaten, maar u legde deze niet neer (CGVS, p. 8 en 9). Aanvankelijk beweerde u dat u in uw dorp nog steeds gezocht zou worden door de familie van Farshad (CGVS, p. 7 en 8). Vervolgens verklaarde u dat er onbekenden naar u waren komen vragen bij uw familie, maar dat u niet weet of het wel om de familie van Farshad ging. U meende dit te kunnen opmaken uit de beschrijving gegeven door uw familie (donkerharige personen met een getinte huid en kort van gestalte) (CGVS, p. 10 en 11) . Deze beschrijving is echter dermate algemeen dat ze van toepassing kan zijn op een aanzienlijk deel van de Iraanse bevolking. Vervolgens verklaarde u in dit verband dat gans uw familie uit het dorp Boroudjerd vertrokken is naar Teheran en dat er nu dus niemand meer naar u komt vragen (CGVS, p. 12). Ook bleek u de achternaam van Farshad, de persoon met wie u een relatie zou hebben gehad in Iran, om wie u zeer veel zou gegeven hebben en die aan de basis zou liggen van al uw problemen, niet te kennen (in het kader van uw eerste asielaanvraag had u de identiteit van uw zoon opgegeven als zijnde uw toenmalige partner en zijn identiteitsdocumenten voorgelegd) en ook geen idee te hebben wat er met hem is gebeurd na uw vertrek (CGVS-gehoorverslag p. 9-10).

Verder verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u Iran verliet met het paspoort van uw neef D. A. (...). U zou ermee naar Wit-Rusland gereisd zijn en vandaar naar België. U zou Iran niet met uw eigen paspoort verlaten hebben omdat u dit te riskant vond. Bovendien zou u nooit een eigen paspoort gehad hebben (eerste aanvraag DVZ, p. 10 en 12 en CGVS dd. 15 mei 2003 p. 5). In het kader van uw tweede aanvraag verklaarde u echter dat u destijds vanuit Teheran naar Duitsland bent gevlogen en dat u Iran verliet met uw eigen paspoort en een Duits visum (tweede aanvraag CGVS, p 5). Ten tijde van uw eerste aanvraag verklaarde u bovendien dat u ongehuwd was en geen kinderen had. U zou de

afgelopen dertig jaar geen seksuele relaties hebben gehad met vrouwen (CGVS dd. 2 februari 2004, p. 11). Bij uw tweede aanvraag verklaarde u echter weduenaar te zijn met twee kinderen (CGVS, p. 12). De kopie van het identiteitsboekje dat u neerlegde ter staving van uw eerste aanvraag zou niet zoals u toen verklaarde van uw partner zijn, maar wel van uw zoon, zoals hierboven al gesteld (CGVS, p. 3). Al deze vaststellingen maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen motieven. De ongeloofwaardigheid waartoe werd besloten in het kader van uw eerste asielaanvraag is in geen geval hersteld.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 52, 62 en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog het volgende te stellen: *“Verzoeker heeft verwerende partij correct ingelicht omtrent zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij is gevlucht omwille van reële vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker heeft toegelicht dat hij zowel wordt gezocht door de zedenpolitie, als door zijn schoonfamilie, die wraak willen nemen. Op grond van de religieuze wetgeving bestraft Iran homoseksualiteit met de doodstraf; zeker wanneer dit wordt bedreven binnen het huwelijk.”*

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel het dringend beroep betrof voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dit artikel bij artikel 69 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd opgeheven. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.4. Betreffende de opgeworpen schending van de motiveringsplicht stelt de Raad vast dat de motieven van de kwestieuze beslissing er op eenvoudige wijze kunnen in worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering evenredig moet zijn

aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het louter, zelfs in casu op summier wijze, herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

De toevoeging van verzoekende partij dat de Iraanse religieuze wetgeving homoseksualiteit met de doodstraf bestraft wordt terzake niet dienend beschouwd daar het door verzoeker voorgehouden feitenrelaas door de verwerende partij als niet geloofwaardig wordt geacht en deze motieven door de verzoeker niet worden weerlegd. Uit de niet weerlegde vaststelling dat verzoeker zelfs de familienaam niet kent van Farshad, de persoon met wie hij een relatie zou hebben gehad in Iran en om wie hij heel veel zou hebben gegeven, dat hij geen idee heeft wat er met Farshad na zijn vertrek is gebeurd en dat hij bij zijn eerste asielaanvraag bewust zijn burgerlijke staat van weduenaar met twee kinderen heeft verzwegen, kan enkel worden besloten dat ook aan de voorgehouden seksuele geaardheid van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

Het middel is ongegrond.

2.6. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 november 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.